

TÉLI VERS

A legutolsó, gyér levélcsomót,
 Mit ősz viharja ághegyen felejtett
 — Rőt zászlófoszlányt árboc magasán — :
 A fáról most a köd síkos lehe
 Sorvasztja sápadt, csatakos halálba.

A nyirkos ág lebókol ablakomhoz.
 S én hallgatom a hangtalan panaszt —
 Hogy :

— Téli erdön, e nagy árvaházban,
 Testvéri sorban, osztott fájdalommal
 Siratják a fák a halott nyarat, —
 Erdön miért nem élhetek, szegény fa,
 S még kertbe' sem,
 Ahol a fának foltos őszi lázát
 Aggódo gonddal hű szemek vigyázzák
 Csendesen?! . . .
 Ollót ragadva lombom lemetélte
 Az ősz viharja, s most a köd veri
 Testem csupaszát . . . E testvértelen
 Enyészet bánatát ki osztja meg
 Velem?! . . .

Köd-könnyel így jajong az ág.

S én értem, mert már éltem e magányt ;
 Ínyemmel még az egyedülvalóság
 Ízére visszatévedek ma is :
 Oly árva voltam — nincs öt éve még! —
 Oly árva voltam, mint ez asztalom
 Fölött magát emésztő lámpafény —

S e múlt nevében így szólok ki most,
 Így felelek az ablakomra síró
 Faágnak résztvevőn :

— Megosztom én!

(1922.)

Rédey Tivadar.